

WERELD SPIONNEN

DE VERBODEN STAD

JAMES PONTI

JAMES PONTI

**WERELD
SPIONNEN**

DE VERBODEN STAD

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Goudkust

Het was donker en toen Parijs naar het verkeer keek, zag hij zichzelf weerspiegeld in het raam. Er was niets bijzonders aan zijn gezicht. Geen kenmerken of eigenaardigheden die iemand zouden opvallen of die zouden blijven hangen. Hij was geboren in Rwanda, was opgegroeid in Parijs, woonde in Schotland en bevond zich nu in Londen. En op al die plekken had hij geleerd om op te gaan in de menigte en te verdwijnen. Dat was een belangrijke eigenschap, want Parijs was niet zomaar een schooljongen. Hij was ook een spion. Opgaan in de menigte was van levensbelang.

In tegenstelling tot spionnen die je ziet in films, met vervoermiddelen die uiteenlopen van jetpacks en mini-onderzeeërs tot kogelvrije Aston Martins met raket-

ten, was Parijs voor zijn nieuwste missie op weg in een stadsbus. Lijn zeventig naar South Kensington om precies te zijn. Dat was het probleem van een minderjarige spion zijn, je was altijd afhankelijk van anderen om je een lift te geven.

‘Dit is triest,’ zei hij tegen Kat, die naast hem zat. ‘Te triest voor woorden.’

‘Wat is triest?’ vroeg ze.

Hij keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand luisterde, leunde naar haar toe en fluisterde: ‘We staan op het punt om in een van de duurste woningen van Londen in te breken om een onbetaalbaar kunstwerk te stelen, en onze vluchtwagen is een knalrode dubbeldekkerbus met een maximumsnelheid van tien kilometer per uur.’

Kat moest lachen, waardoor hij alleen maar gefrustreerder raakte.

‘Ten eerste stelen we niks, maar brengen we iets terug,’ antwoordde ze op dezelfde zachte toon. ‘Of was je de kleine schat vergeten die in de zoom van je jas is genaaid? Ten tweede, waarom zou iemand ons achterna willen komen, nadat je het hebt teruggelegd? Als je het logisch bekijkt, maakt het niet uit wat voor vluchtwagen we gebruiken.’

Hij knikte aarzelend en gaf toe: ‘Oké... daar heb je misschien gelijk in.’

‘Natuurlijk heb ik gelijk,’ zei ze. ‘Jouw probleem is dat je denkt dat een spion zijn net zoiets is als meespeelen in een actiefilm.’

‘En dat is niet zo?’

‘Nee. Het is net zoals eten in de kantine op school.’

‘Hoe kom je daar nu weer bij?’ vroeg Parijs.

‘Je doet alsof je daar thuishoort en hoopt dat niemand je opmerkt, terwijl jij dingen aan het uitpluizen bent,’ zei ze. ‘Waar nog bijkomt dat er een redelijke kans is dat het eten is vergiftigd.’

Hij grinnikte en zag dat ze bijna bij hun halte bij Notting Hill Gate waren. ‘Eindelijk, hier moeten we eruit.’

Hij stond op om te gaan, maar zij bleef zitten, waardoor hij er niet uit kon.

‘Ik kom niet in beweging voordat je het zegt,’ zei ze stellig.

Parijs was de alfa, wat betekende dat hij de leiding had nu ze in het veld waren. Het betekende ook dat hij de woorden moest zeggen voor de officiële start van de missie. Het was niet alleen een ritueel om geluk te brengen, maar ook een commando dat bij het werk hoorde.

‘Hier?’ reageerde hij. ‘In de bus?’

‘Geen slecht woord over de bus,’ zei ze. ‘James Bond is vernoemd naar net zo’n bus als deze.’

‘Wat bedoel je?’

‘Toen Ian Flemming zijn eerste Bond-boek schreef, woonde hij in Kent en moest hij met de bus naar Londen heen en weer,’ legde ze uit.

‘Ja, en?’ Parijs begreep het verband niet.

‘De bus van Kent naar Victoria was bus 007.’

‘Dat meen je niet,’ zei hij.

‘Echt wel. Daar heeft hij de naam vandaan. En wat goed genoeg is voor Ian en James, is goed genoeg voor jou en mij.’

‘Oké, als je het zo bekijkt.’ Hij glimlachte plagerig en zei: ‘Deze operatie is actief. We zijn er klaar voor.’

Parijs en Kat maakten deel uit van de wereldspionnen, een buitengewoon team van vijf undercoveragenten, in de leeftijd van twaalf tot vijftien jaar, die MI6 inzette bij missies waarbij volwassen agenten uit de toon zouden vallen. Nu gingen ze bijvoorbeeld onuitgenodigd binnenvallen op het zestiende verjaardagsfeest van Tabitha Banks, een Londense societyfiguur.

De Britse geheime dienst was niet echt geïnteresseerd in het jarige meisje, maar ze waren gefascineerd door haar vader. Reginald Banks was een multimiljardair, wiens zakenrelaties soms bestonden uit misdadigers uit de onderwereld en vage figuren van buitenlandse geheime diensten. MI6 moest op de een of andere manier een agent zijn huis in krijgen en dit feest was een unieke kans om toegang te krijgen tot de zwaarbeveiligde woning op Kensington Palace Gardens, in een van de exclusiefste wijken ter wereld.

‘Radiotest, een, twee, drie,’ zei Parijs terwijl ze bij de bushalte vandaan liepen. ‘Horen jullie me?’

Om contact te houden met teamleden die vanuit een safehouse in de buurt de situatie in de gaten hielden, maakte hij gebruik van een verborgen communicatieapparaat dat eruitzag als normale oordopjes.

‘In orde, we horen je luid en duidelijk,’ antwoordde Moeder, de MI6-agent die het team leidde.

‘En mij?’ vroeg Kat, die haar apparaat testte.

‘Perfect,’ antwoordde Moeder. ‘We kunnen van start gaan. Brooklyn zit achter de computer en Sydney...’ Moeder viel even stil toen hij naar Sydney keek. ‘Wat doe jij eigenlijk precies?’

Ze wierp een blik op hem alsof het antwoord duide-

lijk was. ‘Ik sta klaar voor het geval dat,’ antwoordde ze.

‘Sydney staat klaar... voor het geval dat,’ ging Moeder verder. ‘Hoewel ze eigenlijk meer ijsbeert dan staat.’

‘Rustig maar, Syd,’ zei Parijs vol vertrouwen. ‘We hebben dit onder controle.’

‘Ze ijsbeert niet omdat ze zich zorgen maakt over de missie,’ bracht Brooklyn naar voren. ‘Ze ijsbeert omdat ze jaloers is dat zij niet met de missie bezig is.’

Daar moest iedereen om lachen en Sydney deed niet eens moeite om het te ontkennen. Ze wilde altijd de alfa zijn en had er een hekel aan wanneer ze actie misliep.

‘Onthoud gewoon dat ik hier ben, mochten jullie me nodig hebben,’ bood ze aan. ‘Ik sta tot jullie dienst.’

‘Goed om te weten,’ zei Parijs.

‘We zijn bijna bij de wachtpoort aan deze kant van de straat,’ zei Kat. ‘Nog laatste tips?’

‘Ja,’ antwoordde Moeder. Hij schraapte zijn keel, liet een theatrale stilte vallen en zei vervolgens: ‘Deze missie vraagt om tact, dus zorg dat je niet wordt gepakt.’

Hij herinnerde het team graag aan de basisregels van het spionnenwerk door middel van rijmende zinnen, ook wel Moederismes genoemd. Van deze raakten Kat en Parijs niet echt geïnspireerd.

‘Echt waar?’ reageerde Kat.

‘Is dat het beste wat je voor ons hebt?’ vroeg Parijs.

‘Nou, ik had jullie er ook op kunnen wijzen dat als jullie gepakt worden je niet alleen de politie op je dak krijgt, maar waarschijnlijk ook de premier, het hoofd van MI6, de minister van Buitenlandse Zaken, de Franse ambassadeur en de president van Nepal,’ zei Moeder. ‘Maar ik wilde jullie niet overweldigen en het is

ongelooflijk moeilijk om dat allemaal te laten rijmen.'

'Zit wat in,' zei Parijs.

'O, nog één dingetje, Parijs,' merkte Brooklyn op.

'Wat?' vroeg hij.

'Probeer te onthouden dat je microfoon heel gevoelig is,' zei ze.

'Oké, maar waarom moet ik dat onthouden?'

'Omdat onze koptelefoons ontploffen als jij hard begint te gillen wanneer KB5 gaat optreden,' zei ze, wat nog meer lachen tot gevolg had.

'Ha ha, heel grappig,' reageerde Parijs. 'Geloof me, als ik ga gillen is dat omdat ik muzikaal gemarteld word. Hoewel het een belediging is voor iedereen van Beethoven tot de Beatles om wat zij doen muzikáál te noemen.'

KB5 was een Britse boyband en de posters van die hunks hingen aan slaapkamermuren over de hele wereld. Ondanks Parijs' mening over hun muzikale talent, traden ze regelmatig op in uitverkochte concertzalen vol gillende fans. Vanavond verzorgden ze echter een privéconcert voor Tabitha's verjaardag. Dat was het voordeel als je Reginald Banks als vader had. Hij was niet alleen een van de rijkste mensen in het Verenigd Koninkrijk, hij had ook KB5 opgericht en was eigenaar van de platenmaatschappij die hun albums produceerde.

'Ik vind hun muziek leuk,' zei Sydney. 'Het is nog niet te laat als je van plaats wilt ruilen.'

'Dat zou ik graag doen,' zei Parijs, 'maar Australië heeft geen ambassade op Kensington Palace Gardens.'

Kensington Palace Gardens werd door sommigen de Goudkust genoemd en was de thuisbasis van zakenmagnaten, leden van het koninklijk huis, buitenlandse ambassades en er waren ambtswoningen van allerlei ambassadeurs. De straat was bijna één kilometer lang en werd aan beide kanten bij de toegangspoorten bewaakt door bewapende politie. Voor buitenstaanders die het nog steeds niet begrepen, waren er ook nog borden waarop stond dat er niet gefotografeerd mocht worden.

Sir Reg, zoals hij bekend stond in de roddelbladen, kon niet zomaar een concert in zijn achtertuin houden zonder toestemming van zijn heel machtige en buitengewoon op hun privacy gestelde burens. Dus had hij een briljante oplossing bedacht en het feest opengesteld voor alle jonge mensen die in de straat woonden. Aangezien geen enkele ouder te maken wilde krijgen met een humeurige tiener of twintiger die woest was vanwege het missen van het feest van de eeuw, was er toestemming gegeven.

Er waren ook uitnodigingen gegaan naar de kinderen van ambassadepersoneel, en daar had M16 zijn kans gezien. Het toeval wilde dat Kensington Palace Gardens de plek was waar de ambassadeur van Frankrijk woonde en waar de ambassade van Nepal zich bevond, de landen waar Parijs en Kat vandaan kwamen. Er werden wat schulden opgeëist en ingelost, en er kwamen twee namen bij op de lijst.

Voor Parijs betekende dit dat hij weer van identiteit moest veranderen, iets wat hij tijdens zijn vijf jaar bij M16 al ontelbare keren had gedaan. Toen hij op de

bewaking af liep, zette hij in gedachten een knop om en werd iemand anders, als een acteur die in een toneelstuk op West End het toneel op stapt. Totdat het gordijn zou vallen voor zijn theateroptreden, was hij Antoine Tremblay, de vijftien jaar oude zoon van de culturele attaché.

‘Welke ambassade?’ vroeg een bewaker.

‘Frankrijk,’ antwoordde Parijs.

De bewaker wees hem op een rij tafels met vlaggen die de verschillende landen vertegenwoordigden. Hier werden de jonge gasten doorgelicht om er zeker van te zijn dat er geen overenthousiaste KB5-fans het feest binnen glipten. Parijs ging naar de tafel met de Franse vlag en glimlachte tegen een man in een strak zwart pak.

‘Uitnodiging en identificatie,’ zei de man.

Parijs gaf hem een paar onberispelijke vervalsingen: een officieel uitzijnde uitnodiging voor het feest, inclusief beveiligingshologram, en een Frans diplomatiek ID voor Antoine Tremblay.

‘*Bonsoir, Antoine,*’ zei de man, die overging op Frans om hem te testen. ‘*Ça va?*’

‘*Oui, ça va bien,*’ antwoordde Parijs heel natuurlijk.

De bewaker vinkte zijn naam af op een lijst op een klembord. ‘*Comment vous aimez KB Cinq?*’ vroeg hij, benieuwd of Parijs opgewonden was over KB5.

Een van de belangrijkste dingen van undercover zijn was om niet onnodig te liegen. Hoe eerlijker je was over specifieke dingen, hoe geloofwaardiger je overkwam. Dus in plaats van te doen alsof hij opgewonden was over een boyband waar hij een hekel aan had, gaf Parijs eerlijk antwoord. ‘*Disons, j’aime beaucoup mieux le*

gâteau d'anniversaire. Eigenlijk kijk ik meer uit naar de verjaardagstaart.

De man lachte en gaf hem een rood polsbandje. 'Doe deze om en haal hem er pas af wanneer je vanavond vertrekt.'

'*Merci beaucoup,*' reageerde Parijs.

Bij een tafel in de buurt gaf Kat in een mix van Nepalees en Engels antwoord op soortgelijke vragen.

In tegenstelling tot de andere kinderen die enthousiast naar het feest renden, liepen Parijs en Kat rustig de straat door. Ze waren opgeleid om bij elke missie de omgeving te bestuderen en maakten in gedachten aantekeningen over belangrijke details, zoals waar de beveiligingscamera's zich bevonden en het feit dat een van de straatlantaarns uit was. Ze keken naar ontsnappingsroutes en mogelijke verstopplekken. En ze bewonderden de monumentale huizen.

'Wow!' zei Parijs toen ze bij het huis van Sir Reg aankwamen. 'Het is nog groter dan ik had gedacht. De foto's laten het niet goed tot zijn recht komen.'

'Zeg dat wel,' zei Kat. 'Je hebt gps nodig om hier niet te verdwalen.'

Ze hadden allebei alles bestudeerd wat ze konden vinden over het huis, inclusief foto's, bouwtekeningen en een filmpje van een BBC-programma over de mooiste herenhuizen van Londen.

Het gebouw was twee verdiepingen hoog en een perfect voorbeeld van architectuur gebaseerd op de Italiaanse Renaissance, met achtendertig kamers, waaronder een binnenzwembad, een thuisbioscoop en een sportzaal.

Ook was er kunst te vinden die niet zou misstaan in een museum. Er hing een grote Picasso in de hal, een paar schetsen van Van Gogh sierden de woonkamer, er stond een standbeeld van Rodin in de tuin en op de schouw boven de openhaard in Sir Regs privékantoor lag een sierlijk Fabergé-ei, bekend als de *Parel van Rusland*.

Dat dacht hij tenminste.

In werkelijkheid was het een vervalsing van hoge kwaliteit met daarin verborgen een klein microfoontje dat de Britse geheime dienst had gebruikt om al zijn zakelijke vergaderingen bijna drie jaar lang af te luisteren. Het echte Fabergé-ei, dat bijna vijf miljoen pond waard was, zat op dit moment in een verborgen zakje dat in Parijs' jas was genaaid.

De *Parel van Rusland* was een van de vijftig juwelen eieren die gedurende een periode van drie eeuwen met de hand waren gemaakt voor de tsaren Alexander III en Nicolaas II. Elk jaar hadden ze die met Pasen cadeau gedaan aan hun echtgenote en moeder. De opdracht van Parijs was om het echte ei weer het kantoor in te krijgen en het om te ruilen met de vervalsing, voordat die werd ontdekt. Dat was nodig omdat Sir Reg onlangs had aangekondigd dat hij het aan een museum in Moskou wilde uitlenen, waar het ongetwijfeld onderzocht zou worden door experts die de microfoon zouden ontdekken. Dat kon MI6 niet laten gebeuren.

'We zijn binnen,' liet Parijs de anderen in het safehouse weten.

'Hoe zijn de toegangspunten?' vroeg Moeder.

'De voetgangerstoegang wordt bemand door personeel dat iedereen aangeeft om om het huis heen te

lopen naar het feest aan de achterkant,' antwoordde Parijs. 'Maar de poort van de oprit staat wijd open. De tourbus en de vrachtwagens met spullen voor KB5 staan in de weg zodat hij niet dicht kan.'

'En het huis?' vroeg Moeder.

'Twee bewakers bij elke deur,' zei Kat. 'Te beoordelen aan de bobbels onder hun jas, zou ik zeggen dat ze allemaal bewapend zijn.'

'Als er maar één per deur was, hadden jullie misschien iets kunnen proberen om de bewaker lang genoeg af te leiden om naar binnen te glippen,' zei Moeder. 'Maar met twee is de begane grond uitgesloten. Dat betekent dat jullie via de alternatieve route het huis binnen moeten gaan.'

Parijs en Kat richtten allebei hun aandacht op het dak.

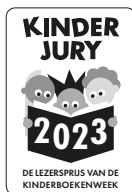
'Het lijkt erop dat iemand voor kerstman gaat spelen,' zei Kat.

Parijs trok een wenkbrauw op en zei: 'Ho ho ho.'

Voor Courtney en Grayson

5 maart 2022

Gefeliciteerd met het groter en mooier maken van onze familie. Ik hou meer van jullie dan ik in woorden kan uitdrukken

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies 3: Forbidden City*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Divison

© 2022 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6187 2 (e-book 978 90 261 6188 9)

NUR 283, 284